

Η μητρότητα ως διακονία τής γυναικας (Άγιος Σωφρόνιος Σαχάρωφ του Έσσεξ)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : 17 Ιουνίου, 2021

΄Η θέση τής γυναικας κατά τοὺς περασμένους αἰῶνες ἦταν ἐξαιρετικὰ δύσκολη, ἐνῷ ἀκόμη ὡς τὶς ἡμέρες μας δὲν ἔχει πλήρως τακτοποιηθεῖ. Σὲ ὅλα τὰ ἐπίπεδα της ζωῆς τὸ πρόβλημα αὐτὸ ἀποδεικνύεται ὑπερβολικὰ πολύπλοκο· καὶ στὸ ἐπίπεδο τῆς κρατικῆς νομοθεσίας, καὶ στὸ ἐπίπεδο τῆς δομῆς τῆς κοινωνίας, καὶ στὸ ἐπίπεδο τῆς ἐκπαιδεύσεως καὶ τῆς μορφώσεως, καὶ στὸ ἐπίπεδο τέλος τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς. Πολλὰ ἔχουν ἀλλάξει κατὰ τὶς τελευταῖς δεκαετίες· ἀπὸ πολλὲς ἀπόψεις ἡ γυναικα ἀπέκτησε θέση ἀσύγκριτα καλύτερη ἀπὸ τὴν προηγούμενη, ἀλλὰ ώστόσο δὲν ἔχει βρεῖ τὴ θέση της στὴν κοινωνία· δὲν ἔχει βρεθεῖ πραγματικὰ τὸ σωστὸ μέτρο γιὰ τὴν ἀξιολόγησή της.

Κατὰ τοὺς προηγούμενους αἰῶνες ὁ ἄνδρας ἦταν ὁ νομοθέτης, ὁ κύριος. Ή γυναικα ὅμως συχνὰ ἦταν ὑπερβολικὰ ὑποβιβασμένη, καὶ κατὰ τὴν ἀναζήτηση ἀλήθειας καὶ δικαιοσύνης ὅλοι ὅσοι ἐπιθυμοῦσαν βελτίωση τῆς θέσεως τῆς γυναικας εἶχαν τὴ σκέψη: νὰ τὴν ἔξισώσουν στὰ δικαιώματα μὲ τὸν ἄνδρα σὲ ὅλα τὰ ἐπίπεδα. Ή ὁδὸς αὐτὴ ἔδωσε ὑπέροχους καρπούς. Πολλὲς γυναῖκες ἀπέκτησαν μεγάλη μόρφωση, κατέχουν ὑπεύθυνες θέσεις στὴν κρατικὴ μηχανή, ἄρχισαν νὰ διαδραματίζουν ἰστορικὸ ρόλο συμμετέχοντας στὶς ἐκλογὲς κυβερνήσεων. Στὴν οἰκογένεια ἐπίσης ἡ θέση τῆς γυναικας ἀλλάξει πρὸς ὄφελός της.

Πραγματικά, ὅλα αὐτὰ ἔτσι εἴναι. Άλλὰ **μποροῦμε ἄραγε νὰ θεωρήσουμε λυμένα τὰ προβλήματα ὅχι μόνο τῆς ἐργασίας τῆς γυναικας, ἀλλὰ ἀκόμη καὶ τῆς οἰκογενειακῆς θέσεώς της;** Ή πείρα τῆς ιστορίας ἔδειξε ὅτι τὸ τεράστιο σῶμα τῆς

ἀνθρωπότητας ἀποτελεῖται ἀπὸ κύτταρα, καὶ ἔνα τέτοιο κύτταρο εἶναι ἡ οἰκογένεια. Στὸ μέτρο ποὺ τὰ κύτταρα εἶναι ύγιη ύγιαίνει καὶ τὸ σῶμα.

Συνεπῶς ἡ ὑγεία στὸ τεράστιο σῶμα τῆς ἀνθρωπότητας ἔξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ὑγεία τοῦ κυττάρου τοῦ σώματος αὐτοῦ, τῆς οἰκογένειας. Μποροῦμε ἄραγε νὰ θεωρήσουμε τὴ σύγχρονη θέση της ὡς εὔτυχῃ; Λόγω τοῦ ὅτι ἡ γυναίκα γίνεται οἰκονομικὰ ἐντελῶς ἀνεξάρτητη, ἐργαζόμενη ὥστε ἐργάζεται κάθε ἄνδρας, πλήθυναν οἱ διαλύσεις τῶν οἰκογενειῶν, δηλαδὴ τὰ διαζύγια. Καὶ στὴν περίπτωση ποὺ δὲν ὑπάρχει διάλυση τῆς οἰκογένειας, ὅταν ἀναγκάζεται νὰ ἐργασθεῖ ἡ γυναίκα ἐκτὸς σπιτιοῦ, πάλι ύποφέρει ἡ οἰκογένεια, ἐφόσον γιὰ τὰ παιδιὰ δὲν ὑπάρχει στὸ σπίτι πλέον οὐσιαστικὰ οὔτε πατέρας οὔτε μητέρα. Τὰ παιδιὰ μένουν ἀρκετὴ ὥρα μόνα τους ἡ ἀνατρέφονται ἀπὸ συγγενικὰ ἡ ξένα χέρια ἡ ἀνατίθενται σὲ σχολεῖα γιὰ τὴν ἀνατροφή τους. Βασικὰ ὅμως στεροῦνται τῆς μητρικῆς στοργῆς[1].

Ἄν ἡ γυναίκα ἐργάζεται ἐξίσου μὲ τὸν ἄνδρα, τότε πάλι καταργεῖται ἡ δικαιοσύνη, ἐπειδὴ ἡ γυναίκα στὴν οἰκογένεια, παράλληλα μὲ τὴν ἐργασία, βαστάζει καὶ ἄλλα βάρη, ἐπιπρόσθετα καθήκοντα, ἐπειδὴ ἀκριβῶς αὐτὴ εἶναι ἡ μητέρα τῶν παιδιῶν. Θὰ νόμιζε κάποιος ὅτι, ἐπειδὴ ἡ γυναίκα βαρύνεται ἀπὸ μεγαλύτερες εὐθύνες καὶ ἀσκεῖ πολυπλοκότερο ρόλο, σὲ αὐτὴν πρέπει νὰ ἀνήκει τὸ προνόμιο νὰ «κατευθύνει» τὴν οἰκογένεια. Άσφαλῶς κάποιος πρέπει νὰ κατευθύνει τὴν οἰκογένεια, ὥστε καὶ κάθε ἄλλο ἀνθρώπινο καθίδρυμα. "Ἐτσι, σὲ πολλὲς οἰκογένειες ἀνακύπτει ἡ πάλη γιὰ ἔξουσία, ποὺ πολὺ συχνὰ γίνεται καταστροφικὴ γιὰ τὴν οἰκογένεια. Συνεπῶς, ὥστου καὶ ἀν στρέψουμε τὴν προσοχὴ μας, παντοῦ βλέπουμε ύπερβολικὰ πολύπλοκα προβλήματα, καὶ δὲν πλησιάσαμε ἀκόμη στὴν ἐπίλυσή τους.

Ἐκανα τὶς λίγες αὐτὲς παρατηρήσεις, γιὰ νὰ δῶ τὰ πράγματα ἔτσι ὥστε τὰ βλέπει ἡ πλειονότητα τῶν ἀνθρώπων. Νομίζω ὅμως ὅτι ἐμεῖς ὡς χριστιανοὶ βλέπουμε ἀκόμη καὶ ἐκεῖνα ποὺ οἱ ἄλλοι δὲν προσέχουν. Θεωροῦμε ὅτι τὸ σπουδαιότερο θέμα γενικὰ γιὰ κάθε ἀνθρωπο εἶναι τὸ ἐρώτημα: **Τί εἶναι ὁ ἄνθρωπος; Ποιὸς εἶναι ὁ προορισμός του; Γιατί καὶ γιὰ ποιὸν λόγο ἐμφανίστηκε στὸν κόσμο; Ποιὸς σκοπὸς ὑπάρχει μπροστά του; Ποιὸς εἶναι τὸ νόημα τῆς ὑπάρξεώς του;** Ἄν δὲν ἀπαντήσουμε στὰ ἐρωτήματα αὐτά, δὲν θὰ μπορέσουμε ποτὲ νὰ λύσουμε τὰ προβλήματα ποὺ ἀντιμετωπίζουμε· οὔτε σὲ ἔνα ἐπίπεδο. Εἶναι ἀδύνατον γιὰ παράδειγμα νὰ ἐπιτύχουμε ἀληθινὰ δίκαια δομὴ τῆς κοινωνίας χωρὶς τὴ γνώση αὐτή. Δὲν μποροῦμε νὰ λύσουμε τὸ πρόβλημα τῆς κρατικῆς ὄργανώσεως, ἀν δὲν ἔχουμε ἀπάντηση στὸ κύριο αὐτὸ ἐρώτημα. Ὁλη ἡ ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητας γράφεται μὲ ἀσκοπη περιδίνηση, παράλογους πολέμους, ἄδικη καταπίεση τοῦ ἱσχυροῦ ἐπάνω στὸν ἀσθενῆ, ὥστε βλέπουμε στὸν ζωϊκὸ κόσμο. Συνεπῶς, τί εἶναι ὁ ἄνθρωπος; Τὴν ἀπάντηση στὸ ἐρώτημα αὐτὸ τὴν παίρνουμε ἀπὸ τὴν Ἀγία Γραφή: «Καὶ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπο, κατ' εἰκόνα Θεοῦ ... ἄρσεν καὶ θῆλυ ἐποίησεν αὐτοὺς» (Γέν. 1,27). Καὶ λίγο πιὸ κάτω διαβάζουμε: «Ἐπλασεν ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπον, χοῦν ἀπὸ τῆς γῆς, καὶ ἐνεφύσησεν εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ πνοὴν ζωῆς, καὶ ἐγένετο ὁ

ἄνθρωπος εἰς ψυχὴν ζῶσαν» (Γέν. 2,7).

Ἄν λοιπὸν ὁ Θεὸς δημιούργησε τὸν ἄνδρα καὶ τὴν γυναῖκα ὡς ἐνιαία ἀνθρωπότητα, τότε εἴναι φυσικὸ ὅτι τὸ θέλημα τῆς σχέσεως μεταξὺ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς ἦταν καὶ θὰ εἴναι πάντοτε ἔνα ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα ζωτικὰ θέματα. Ἄν στρέψουμε τὴν προσοχή μας στὰ **φυσικὰ χαρίσματα** τῆς γυναικας καὶ τὰ συγκρίνουμε μὲ τὰ ἀντίστοιχά τους στὸν ἄνδρα, θὰ δοῦμε ἀπὸ τὴν μακρόχρονη πείρα ὅτι τὰ χαρίσματα αὐτὰ εἴναι ποικίλα· κάποτε συμπίπτουν, ἐνῶ κάποτε γίνονται συμπληρωματικὰ τὸ ἔνα του ἄλλου. Γνωρίζουμε ἐπίσης ἀπὸ τὴν ἱστορία καὶ ἀπὸ τὴν Ἁγία Γραφὴ ὅτι στὴν Ἀνατολή, ὅπου γεννήθηκαν ὅλες οἱ μεγάλες θρησκείες, ἡ κυριότητα τοῦ ἄνδρα ἐπάνω στὴ γυναικα ἦταν ὑπερβολικὰ ἰσχυρή. Ἡ γυναικα στὴ συνείδηση τῆς Ἀνατολῆς ἦταν κατὰ κάποιον τρόπο κατώτερο ὅν. Ακόμη καὶ στὸ Εὐαγγέλιο βλέπουμε παρόμοια χωρία, ὅπως γιὰ παράδειγμα: «Οἱ δὲ ἐσθίοντες ἥσαν ἄνδρες ὡσεὶ πεντακισχίλιοι χωρὶς γυναικῶν καὶ παιδίων» (Μάτθ. 14,21). Ἐλάμβαναν ὑπ’ ὄψιν μόνο τοὺς ἄνδρες, ἐνῶ τὶς γυναικες οὕτε καν τὶς μετροῦσαν. Άλλα αὐτὸ δὲν τὸ βλέπουμε μόνο στὴν Ἀνατολή.

Ἐτυχε νὰ διαβάσω, ὅταν ἡμουν νέος, κάποιες στατιστικὲς ποὺ ἔκαναν μερικοὶ Γερμανοὶ μορφωμένοι ἄνθρωποι γιὰ τὸν ρόλο τοῦ ἄνδρα καὶ τὸν ρόλο τῆς γυναικας στὴν ἱστορία τοῦ πολιτισμοῦ. Οἱ πολυμαθεῖς αὐτοὶ Γερμανοὶ παρουσίαζαν τὰ κατορθώματα τοῦ ἄνδρα ὡς ἄκρως σημαντικὰ (παρομοιάζοντάς τα ὡς ὅρη ὑψηλά), ἐνῶ ἀπὸ τὰ κατορθώματα τῆς γυναικας σημείωναν μόνο μερικὰ ποὺ οὕτως ἡ ἄλλως γράφτηκαν στὴν ἱστορία τοῦ πολιτισμοῦ.

Μοῦ φαίνεται ὅτι ἡ παρεξήγηση αὐτὴ ἐμφανίστηκε ὡς συνέπεια τῆς ἀπώλειας τῆς συνειδήσεως ἐκείνης, ποὺ περιέχεται στὴ Γραφή: «Καὶ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπον κατ’ εἰκόνα Θεοῦ ... ἄρσεν καὶ θῆλυ ἐποίησεν αὐτοὺς» (Γέν. 1,27). Αὐτὸ τὸ ξεχνοῦν ὅχι μόνο οἱ ἄνδρες, ἀλλὰ καὶ οἱ ἔδιες οἱ γυναικες. Γιὰ νὰ διορθώσουμε λοιπὸν τὴ ζωὴ μας σὲ ὅλα τὰ ἐπίπεδά της, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὴν οἰκογένεια, **ὁφείλουν οἱ γυναικες νὰ ἀνυψωθοῦν μὲ τὸ πιεῦμα καὶ νὰ φανερώσουν στὸν κόσμο τὴν αὐθεντικὴ ἀξία τους, τὸν ύψηλὸ ρόλο τους**. Γιὰ τὴν χριστιανικὴ Ἔκκλησία τὸ θέμα τοῦ ρόλου τῆς γυναικας γίνεται κάθε χρόνο διαρκῶς ὄξυτερο.

Βλέπουμε ὅτι στὶς χῶρες ὅπου ὁ ἄθεος κομμουνισμὸς διεξάγει ἀνοικτὴ πάλη ἐναντίον τῆς Ἔκκλησίας μὲ τὴν ἐφαρμογὴ κάθε εἴδους ἐκβιασμῶν, διασώζει τὴν Ἔκκλησία ἡ ἀνδρεία τῶν γυναικῶν, ἡ αὐτοθυσία τους, ἡ ἐτοιμότητά τους γιὰ κάθε εἴδους παθήματα. Παντοῦ παρατηροῦμε ὅτι οἱ γυναικες στὶς Ἔκκλησίες ἀποτελοῦν τὸ μεγαλύτερο ποσοστό. Μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι στὶς Ἔκκλησίες κατὰ τὶς ἀκολουθίες οἱ γυναικες συνιστοῦν τὴν πλειονότητα, κάποτε τὰ τρία τέταρτα, κάποτε ὅμως καὶ περισσότερο. Ἄν τώρα ὅλες οἱ γυναικες ἀποχωροῦσαν ἀπὸ τὴν Ἔκκλησία, τότε αὐτὴ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ύπαρχει, γιατί οἱ ἄνδρες ποὺ ἐκπληρώνουν ὑψηλὴ ποιμαντικὴ διακονία, κατέχοντας ὑψηλὲς ἴεραρχικὲς θέσεις, θὰ ἔμεναν ὀλιγάριθμοι καί, μὲ ἀπλὰ

λόγια, θὰ ἥταν γι' αὐτοὺς ἀπὸ ὑλικῆς πλευρᾶς ἀδύνατον νὰ διατηρήσουν τὴν Ἐκκλησία.

Συνεπῶς ὁ ρόλος τῆς γυναικας στὴν Ἐκκλησία εἶναι μεγάλος, καὶ ὅλοι μας πρέπει νὰ σκεφτοῦμε τὸ φαινόμενο αὐτό. Στὴ χριστιανική μας διδασκαλία γιὰ τὸν ἄνθρωπο, **μιλώντας θεολογικά, ἡ γυναικα παρουσιάζεται στὸ ἴδιο ἀκριβῶς μέτρο ὡς ἄνθρωπος, ὅπως καὶ ὁ ἄνδρας**. Οἱ δυνατότητες τῆς διακονίας της μέσα στὴν ιστορία εἶναι ἀπεριόριστες. Τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ Θεὸς Λόγος σαρκώθηκε ἀπὸ Γυναικα καταδεικνύει ὅτι ἡ γυναικα δὲν εἶναι καθόλου μειωμένη ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

Ἐδῶ ὅμως θέλω νὰ ἔκφρασω τὸ βασικότερο νόημα τῆς ὄμιλίας μου. Ὄλα, ὅσα εἴπα μέχρι τὴ στιγμὴ αὐτή, ἥταν μόνο εἰσαγωγικά, γιὰ νὰ σταθοῦμε ὅλοι σὲ σαφῆ πορεία σκέψεως. Ἀν μιλᾶμε γιὰ τὴ μεγάλη σπουδαιότητα τῆς γυναικας, τότε καὶ οἱ ἴδιες οἱ γυναικες ὄφειλουν νὰ δικαιώσουν τὴ σπουδαιότητά τους αὐτή· νὰ δικαιώσουν τὸν ἔαυτό τους σὲ ὅλα τὰ ἐπίπεδα τῆς ζωῆς τῆς ἀνθρωπότητας. Τὸ οὐσιωδέστερο ὅμως γι' αὐτὲς ἔργο, **τὸ σπουδαιότερο λειτούργημά τους, εἶναι ἡ Μητρότητα**: «Καὶ ἐκάλεσεν Ἀδὰμ τὸ ὄνομα τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Ζωή, ὅτι αὕτη μήτηρ πάντων τῶν ζώντων» (Γέν. 3,20). Γιὰ νὰ ἀνυψώσουν τὴν ἀνθρωπότητα οἱ γυναικες, πρέπει νὰ φέρνουν στὸν κόσμο παιδιὰ μὲ τὸν τρόπο ποὺ μᾶς διδάσκει ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ. **Ὑπάρχουν ὅμως δύο εῖδη γεννήσεως· τὸ ἕνα κατὰ σάρκα, τὸ ἄλλο κατὰ πνεῦμα**. Ο Χριστὸς εἴπε στὸν Νικόδημο: «Τὸ γεγεννημένον ἐκ τῆς σαρκὸς σάρξ ἐστι, καὶ τὸ γεγεννημένον ἐκ τοῦ Πνεύματος πνεῦμα ἐστι. Μὴ θαυμάσῃς ὅτι εἴπον σοί, δεῖ ὑμᾶς γεννηθῆναι Ἀνωθεν» (Ιωάν. 3,6-7).

Ἐπειδὴ οἱ γυναικες τῆς ἐποχῆς μας ἔχασαν τὴν ὑψηλὴ αὐτὴ συνείδηση, ἄρχισαν νὰ γεννοῦν προπαντὸς κατὰ σάρκα. Τὰ παιδιὰ μας ἔγιναν ἀνίκανα γιὰ τὴν πίστη. Συχνὰ ἀδυνατοῦν νὰ πιστέψουν ὅτι εἶναι εἰκόνα τοῦ Αἰώνιου Θεοῦ. Ἡ μεγαλύτερη ἀμαρτία στὶς ἡμέρες μας ἔγκειται στὸ ὅτι οἱ ἀνθρωποι βυθίστηκαν στὴν ἀπόγνωση καὶ δὲν πιστεύουν πιὰ στὴν Ἀνάσταση. Ο θάνατος τοῦ ἀνθρώπου ἐκλαμβάνεται ἀπὸ αὐτοὺς ὡς τελειωτικὸς θάνατος, ὡς ἐκμηδένιση, ἐνῶ πρέπει νὰ θεωρεῖται ὡς **στιγμὴ ἀλλαγῆς τῆς μορφῆς τῆς ὑπάρχεως μας· ὡς ἡμέρα γεννήσεως μας στὴν ἀνώτερη ζωή**, σὲ ὀλόκληρο πλέον τὸ πλήρωμα τῆς ζωῆς ποὺ ἀνήκει στὸν Θεό. Άλήθεια, τὸ Εὐαγγέλιο λέει: «Ο πιστεύων εἰς τὸν Υἱὸν ἔχει ζωὴν αἰώνιον· ὁ δὲ ἀπειθῶν τῷ Υἱῷ οὐκ ὄψεται ζωὴν» (Ιωάν. 3,36). «Ἄμην ἀμήν λέγω ὑμῖν ὅτι ... ὁ πιστεύων τῷ Πέμψαντί Με ἔχει ζωὴν αἰώνιον, καὶ εἰς κρίσιν οὐκ ἔρχεται, ἀλλὰ μεταβέβηκεν ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωὴν» (Ιωάν. 5,24). «Ἄμην ἀμήν λέγω ὑμῖν, ἐὰν τὶς τὸν λόγον τὸν Ἐμὸν τηρήσῃ, θάνατον οὐ μὴ θεωρήσῃ εἰς τὸν αἰώνα» (Ιωάν. 8,51). Παρόμοιες λοιπὸν ἔκφράσεις μποροῦμε νὰ ἀναφέρουμε πολλές.

Συχνὰ ἀκούω ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους: Πῶς ἡ γιατί συμβαίνουν ὅλα αὐτά; **Γιατί ἡ πλειονότητα τῶν ἀνθρώπων ἔχασε τὴν ἰκανότητα νὰ πιστεύει;** Δὲν εἶναι ἄραγε ἡ νέα ἀπιστία συνέπεια τῆς εὐρύτερης μορφώσεως, ὅταν αὐτὸ πού λέει ἡ

Γραφὴ γίνεται μύθος, ἀπραγματοποίητο ὄνειρο;

΄Η Πίστη, ἡ ἰκανότητα γιὰ τὴν πίστη, δὲν ἔξαρτᾶται πρωτίστως ἀπὸ τὸν βαθμὸν μορφώσεως τοῦ ἀνθρώπου. Πράγματι παρατηροῦμε ὅτι στὴν ἐποχὴν μας, κατὰ τὴν ὁποία διαδίδεται ἡ μόρφωση, ἡ πίστη ἐλαττώνεται, ἐνῶ θὰ ἔπρεπε οὐσιαστικὰ νὰ συμβαίνει τὸ ἀντίθετο· ὅσο δηλαδὴ πλατύτερες γίνονται οἱ γνώσεις τοῦ ἀνθρώπου, τόσο περισσότερες ἀφορμὲς ἔχει γιὰ νὰ ἀναγνωρίζει τὴ μεγάλη σοφία τῆς δημιουργίας τοῦ κόσμου. Σὲ τί λοιπὸν συνίσταται ἡ ρίζα τῆς ἀπιστίας;

Πρὶν ἀπ' ὅλα ὄφείλουμε νὰ ποῦμε ὅτι τὸ θέμα αὐτὸν εἶναι πρωτίστως **ἔργο τῶν γονέων, τῶν πατέρων καὶ τῶν μητέρων**. Ἄν οἱ γονεῖς φέρονται πρὸς τὴν πράξην τῆς γεννήσεως τοῦ νέου ἀνθρώπου μὲ σοβαρότητα, μὲ τὴ συνείδηση ὅτι τὸ γεννώμενο βρέφος μπορεῖ νὰ εἶναι ἀληθινὰ «νὶὸς ἀνθρώπου» κατ' εἰκόνα τοῦ Υἱοῦ τοῦ Ἀνθρώπου, δηλαδὴ τοῦ Χριστοῦ, τότε προετοιμάζονται γιὰ τὴν πράξη αὐτὴ ὅχι ὅπως συνήθως γίνεται αὐτό. Νὰ ἔνα ὑπέροχο παράδειγμα· ὁ Ζαχαρίας καὶ ἡ Ἐλισάβετ προσεύχονται γιὰ πολὺ καιρὸν νὰ τοὺς χαρισθεῖ τέκνο ... Καὶ τί συνέβη λοιπόν; «Ωφθῇ δὲ αὐτῷ (τῷ Ζαχαρίᾳ) ἄγγελος Κυρίου ἐστῶς ἐκ δεξιῶν τοῦ θυσιαστηρίου τοῦ θυμιάματος. Καὶ ἐταράχθη Ζαχαρίας ἴδων, καὶ φόβος ἐπέπεσεν ἐπ' αὐτόν. Εἶπε δὲ πρὸς αὐτὸν ὁ ἄγγελος· μὴ φοβοῦ, Ζαχαρία· διότι εἰσηκούσθῃ ἡ δέησίς σου, καὶ ἡ γυνὴ σου Ἐλισάβετ γεννήσει νὶὸν σοί, καὶ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰωάννην· καὶ ἔσται χαρὰ σοὶ καὶ ἀγγαλίασις, καὶ πολλοὶ ἐπὶ τῇ γεννήσει αὐτοῦ χαρήσονται. Ἐσται γὰρ μέγας ἐνώπιον τοῦ Κυρίου ... καὶ Πνεύματος Ἅγιου πλησθήσεται ἔτι ἐκ κοιλίας μητρὸς αὐτοῦ, καὶ πολλοὺς τῶν νιῶν Ἰσραὴλ ἐπιστρέψει ἐπὶ Κύριον τὸν Θεὸν αὐτῶν» (Λούκ. 1,11-16).

Βλέπουμε μάλιστα στὴ συνέχεια ὅτι ὁ Ἰωάννης, εὑρισκόμενος ἀκόμη στὴν κοιλιὰ τῆς μητέρας του, ἀναγνώρισε τὴν ἐπίσκεψη τῆς μητέρας τοῦ Χριστοῦ, σκίρτησε ἀπὸ χαρὰ καὶ ἡ χαρὰ του μεταδόθηκε στὴ μητέρα του. Τότε ἐκείνη γέμισε μὲ προφητικὸ Πνεῦμα (βλ. Λούκ. 1,40-41). Ἀλλο παράδειγμα εἶναι ἡ προφήτιδα Ἀννα (βλ. Λούκ. 2,36).

Ἐτσι καὶ τώρα· ἀν οἱ πατέρες καὶ οἱ μητέρες θὰ γεννοῦν παιδιὰ **συνιασθανόμενοι τὴν ἄκρα σπουδαιότητα τοῦ ἔργου αὐτοῦ**, τότε τὰ παιδιά τους θὰ γεμίζουν ἀπὸ Πνεῦμα Ἅγιο, ἥδη ἀπὸ τὴν κοιλιὰ τῆς μητέρας· καὶ ἡ πίστη στὸν Θεό, τὸν Δημιουργὸ τῶν ἀπάντων, ὡς πρὸς τὸν Πατέρα τους, θὰ γίνει γι' αὐτὰ φυσική, καὶ καμία ἐπιστήμη δὲν θὰ μπορέσει νὰ κλονίσει τὴν πίστη αὐτῆς, γιατί «τὸ γεννώμενον ἐκ Πνεύματος πνεῦμα ἐστιν». Ἡ ὑπαρξη λοιπὸν τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ ἐγγύτητά Του σὲ μας εἶναι γιὰ μία τέτοια ψυχὴ ὄφθαλμοφανὲς γεγονός. Καὶ ἡ ἀπιστία τῶν πολυμαθῶν ἡ τῶν ἀμαθῶν στὰ μάτια τῶν τέκνων αὐτῶν τοῦ Θεοῦ θὰ εἶναι ἀπλῶς ἀπόδειξη ὅτι οἱ ἀνθρωποι ἐκεῖνοι δὲν γεννήθηκαν ἀκόμη Ἀνωθεν, καὶ ἀκριβῶς ἔξαιτίας τοῦ γεγονότος αὐτοῦ δὲν πιστεύουν στὸν Θεό, διότι εἶναι ἐξ ὀλοκλήρου σάρκα, γεννημένοι ἀπὸ σάρκα.

Έκεῖνο δυνατός ποὺ ἀποτελεῖ πραγματικὸ πρόβλημα γιὰ τὴν Ἐκκλησία, τὸν προορισμό της, εἶναι τὸ πῶς νὰ πείσει τοὺς ἀνθρώπους ὅτι εἶναι ἀληθινὰ τέκνα καὶ θυγατέρες τοῦ αἰωνίου Πατρός· πῶς νὰ δεῖξει στὸν κόσμο τὴ δυνατότητα μίας ἄλλης ζωῆς, δύμοιας πρὸς τὴ ζωὴ τοῦ Ἰδίου τοῦ Χριστοῦ, ἢ τὴ ζωὴ τῶν προφητῶν καὶ τῶν ἀγίων. Ἡ Ἐκκλησία ὀφείλει νὰ φέρει στὸν κόσμο ὅχι μόνο τὴν πίστη στὴν ἀνάσταση, ἀλλὰ καὶ τὴ **βεβαιότητα** γι' αὐτήν. Τότε περιττεύει ἡ ἀπαίτηση γιὰ ὁποιεσδήποτε ἄλλες ἡθικιστικὲς διδασκαλίες.

Παραπομπὴ

[1] Βέβαια, αὐτὸ δὲν ισχύει ἀπόλυτα, διότι πολλὰ ἔξαρτωνται ἀπὸ τὴ σχέση τῶν γονέων μεταξύ τους, καθὼς καὶ ἀπὸ τὴ σχέση ποὺ ἔχουν μὲ τὰ παιδιὰ ὅταν ἐπιστρέφουν στὸ σπίτι μετὰ τὴν ἐργασία, ἀπὸ τὴ συμπαράσταση-βοήθεια τοῦ συζύγου στὶς ἐνδοοικογενειακὲς ἀπαιτήσεις, ἀπὸ τὴν ὑπαρξη συγγενικῶν προσώπων ποὺ εἶναι σὲ θέση καὶ μὲ ἀγάπη διατίθενται νὰ βοηθήσουν κλπ. Καὶ φυσικά, δὲν μιλᾶμε γιὰ τὴν περίπτωση ποὺ ὑπάρχει ἐπιτακτικὴ ἢ ἀνάγκη νὰ ἐργαστεῖ ἢ μητέρα.

(*"Τὸ Μυστήριο τῆς χριστιανικῆς ζωῆς"*, Ι. Μ. Τιμίου Προδρόμου *"Ἐσσεξ"*)

(Πηγή ψηφ. κειμένου: agiazoni.gr)